

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 123/2025
20.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Ајдуковића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Ајдуковића, адвоката Горана Ђорђевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 13/24 од 15.04.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 527/24 од 21.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Ајдуковића, адвоката Горана Ђорђевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 13/24 од 15.04.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 527/24 од 21.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 13/24 од 15.04.2024. године, између осталог, окривљени Никола Ајдуковић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, коју ће издржати по правноснажности пресуде.

Истом пресудом, између осталог, окривљени Никола Ајдуковић обавезан је да надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 527/24 од 21.11.2024. године одбијене су као неосноване жалба ВЈТ у Нишу и жалбе бранилаца окривљених и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Николе Ајдуковића, адвокат Горан

Ђорђевић, због повреде закона из члана 485. став 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд пониже пресуду укине и предмет врати на поновно суђење и одлучивање. Предложио је да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је оценом навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Ајдуковића, је неоснован.

Бранилац окривљеног Николе Ајдуковића, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи одредбе општег карактера – из члана 485. став 1. и 2. ЗКП, које прописује оквирно разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, а које у образложењу захтева конкретизује наводећи да је у конкретној ситуацији кривични закон погрешно примењен, јер се у радњама окривљеног не стичу обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. Кривичног законика, већ је радње окривљеног описане у изреци пресуде, које се свode на давање опојне дроге на уживање, требало правно квалификовати као кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. Кривичног законика.

Ови наводи, који по оцени Врховног суда, суштински указују на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени су неоснованим.

Одредбом члана 246. став 1. Кривичног законика прописано је да ово кривично дело чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје, купује, држи или преноси или ко посредује продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, а ставом 4. наведене одредбе прописано је, између осталог, кажњавање оног ко изврши дело из става 1. овог члана у установи образовања и васпитања или у њеној непосредној близини или установи за извршење кривичних санкција или у јавном локалу или на јавној приредби.

Према чињеничном опису радње извршења кривичног дела у изреци првостепене пресуде и утврђеном чињеничном стању, окривљени Никола Ајдуковић је у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде, у стању урачунљивости, свестан свога дела, да је исто забрањено, а чије је извршење хтео, остварујући заједничку одлуку, преносио ради стављања у промет – продаје, супстанце које су проглашене за опојне дроге и то 6 пакета опојне дроге „Cannabis“, која садржи психоактивну компоненту ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3% нето масе од по 3,77 грама, 4,52 грама, 4,65 грама, 4,09 грама, 4,09 грама и 5,15 грама, засебно упаковане у безбојни најлон, 3 пакета опојне дроге кокаин нето масе од по 1,69 грама, 4,74 грама и 7,86 грама, засебно упаковане у безбојни најлон, као и 28 таблета бупренофрина беле боје, укупне нето масе 3,08 грама, упаковане у безбојни најлон, а затим другом радњом са умишљајем битно допринео извршењу кривичног дела, тако што је предметну опојну дрогу неовлашћено држао, па је заједно

са окривљеном АА упаковао у ПВЦ кесе, које је окривљена АА сакрила у вагинални отвор и исту преносила од стана окривљеног до КПЗ у Нишу, где је требало да обави посету осуђенику и преда му опојну дрогу, али је у томе онемогућена од стране раднице обезбеђења.

У овако описаним и утврђеним радњама окривљеног Николе Ајдуковића, из којих произилази да је окривљени остварујући заједничку одлуку, предузимао радње усмерене на неовлашћено преношење опојне дроге у установу за извршење кривичних санкција, произилазе сва обележја, како објективна, тако и субјективна, кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика за које је оглашен кривим, па су самим тим наводи браниоца окривљеног о учињеној повреди кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да се у конкретном случају ради о кривичном делу омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. Кривичног законика, од стране Врховног суда, оцењени као неосновани.

По налажењу овога суда, остали наводи захтева браниоца, којима се оспорава постојање саизвршилаштва у конкретном случају и износи сопствена анализа предузетих радњи окривљеног и сопствена верзија критичног догађаја, као и сопствени закључци у погледу доказаности појединих чињеница, спадају у домен оспоравања утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП) и као такви не представљају разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, због чега од стране Врховног суда нису разматрани.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић